

ἑξ ὧν μαύρων, τὸν μὲν διατάττει καὶ θανατόνουν εἰς τὸν τροχόν, τὸν δὲ βαπτίζει καὶ καθιστᾷ ἀρχηγὸν τῶν πραιτωριανῶν του. Παραδίδει εἰς θάνατον πάντας τοὺς ὑπηρετάς καὶ προστατευομένους τοῦ δουκός, περιφέρεται εἰς τὰ μεγαλοπρεπῆ οἰκήματά του, κερματίζει διὰ πελέκως τὰς εἰκόνας αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς του, βυθίζει τὸ ἐγχειρίδιόν του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ γέροντος, ἀποκόπτει καὶ λαμβάνει μετ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν τοῦ υἱοῦ, καὶ διασκεδάζει ἐξορύξας τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔπειτα παραδίδει εἰς τὸ πῦρ τὴν οἰκοδομὴν καὶ τὴν βλέπει ἀγρίως γελῶν καιομένην.

Ὁ καρδινάλιος ἔρχεται ὅπως τὸν καταπραῦνη, τὸν φέρει εἰς ἐκκλησίαν τινα καὶ εὐλογεῖ τὸ ξίφος καὶ τοὺς στρατιώτας του, ἀλλ' ὁ παράφρων διαφεύγει καὶ ῥίπτεται πάλιν εἰς τὴν μανίαν του. Εἰσβάλλει εἰς μοναστήριον Ἰησοῦιτῶν καὶ φονεύει ἓνα ἐξ αὐτῶν ζητῶν πρόσφυγά τινα ὑποπτον. Ἰπὸ τὴν αὐτὴν πρόφρασιν λεηλατεῖ τὸ μοναστήριον τοῦ Τιμίμου Σταυροῦ, καὶ παραδίδει τοὺς μοναχοὺς εἰς τοὺς ὁπαδοὺς του. Ἐλθόντος δὲ τινος ἱερέως καὶ ἐπιπλήξαντος αὐτὸν διὰ τὸ ἐγκλημα του, ῥίπτεται εἰς τὰ γόνατά του καὶ τὸν ζητεῖ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του, συγχρόνως δὲ διατάττει τὴν ἀποκεφάλισιν τῶν ὑπακουσάντων εἰς τὰς προσταγὰς του. Καὶ οὕτω μινύει τὸ ἐγκλημα μετὰ τῆς μετανόας, τὴν θηριωδίαν μετὰ τῆς ἀγαθοεργίας. Ἀρχιεπίσκοπός τις τὸν ζητεῖ διαβατήριον ὅπως ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἐκεῖνος δὲ τῷ δίδει περιπλέον φρουρὰν ἐκ τετρακοσίων ἀνδρῶν, στολίσκον ἐκ τεσσαράκοντα πλοιαρίων καὶ βαλάντιον πεντακῶσια δουβλόνια περιέχον. Κόμης τις τῆς Ἀθήρας τὸν ζητεῖ χάριν τινα κατεπεύγουσαν, τὴν ὅποιαν τῷ παρέχει ἀξιοπρεπῶς καὶ περιπλέον δούς εἰς αὐτὸν λάκτισμα ἐπὶ τῆς ῥάχως τὸν ἀποχαιρετᾷ λέγων — Ἰπαγε εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ! σὲ ὀνομαζῶ πρίγκηπα τῆς Ἀθήρας!

Ἀνανεοί συγχρόνως τὸ ἐπιτελεῖόν του. Ἐκλέγει δὲ ὡς στρατοπεδάρχην Πολίτην τινά, ὅστις ἐκέρδησε τὸ ξίφος του διὰ τῆς χρήσεως τοῦ πελέκως του. Ἰποστράτηγόν του δὲ ἐκλέγει τὸν ὀπλοποιὸν Ἰαννουάριον Ἀννέζον, χυδαῖον φιλόδοξον, θρασύδειλον καὶ ραδιοῦργον, καὶ προδίδοντα τὸν δικτάτορα, οὗ ἐπεδίωκε τὴν διαδοχὴν.

Τέλος ἐπιππος τρέχει καὶ ξιφῆρης διὰ τῆς πόλεως, ἀνατρέπων, καταβάλλων πᾶν τὸ προστυχὸν διακηρύσσων ὅσους ἀπῆντα συνενόχους τοῦ Μαδαλόνη, παραδίδων αὐτοὺς εἰς τὰ βασανιστήρια, εἰς τὴν ἀγχόνην, ἢ εἰς τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

Τῆς παραφόρου ταύτης ἡμέρας τὰ θύματα ὑπολογίζουσιν οἱ ἱστορικοὶ εἰς χίλια πεντακῶσια. Αἱ δὲ τετρακῶσαι χιλιάδες τῶν κατοίκων τῆς πόλεως, πεπαγωμένοι ἐκ τοῦ τρόμου κατεκλείσθησαν εἰς τὰς οἰκίας των, ἢ ἐφυγαδεύθησαν ἢ ὑπετάγησαν εἰς ὅλας τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ παραφρονούντος τυράννου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΞΙΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΟΣ.

Ἐκεῖ πέραν εἰς τοῦ δούλου Πηνειοῦ τὴν δούλην χώραν.

Ἰμαθῶν πλατᾷται, λέγουν, εἰς μεσουρνιακὴν ὄραν
Καὶ τὰ δούλα τῶν Ἀγράφων περιέρχεται βουρά

Μὲ τοῦ σκέτους τὰ πτηνὰ,

Ὅσα τρέχουσιν, Ἑλλάς μου, μὲ τὴν θρηῖνον εἰς τὸ στομά

Καὶ τῶν ῥέων σου μαρτύρων ἀγιάζουσι τὸ χῶμα.

Μὲ στεφάνους εἰς τὴν μίαν, μὲ ῥομφαλὰς εἰς τὴν ἄλλην

Τὴν θεὰν τοῦ Μαθαῶρος ὁμοιάζει τὴν μεγάλην,
Ὅτε ἤρχετο ἄγλαρ τὰ κοσμήσῃ κεφαλὴν

Μὲ τὴν δάφνην τὴν καλὴν.

Ὅτε ἤρχετο τοὺς ἀθλοὺς τῶν μαρτύρων ῥ' ἀνταμείβῃ.

Καὶ μ' ἐν φύλλον δάφνης μόνον πληγὴν μίαν τὰ καλύβῃ

Ὅταν ὀπισθεν τῶν βράχων ἀνυφῶνται ἡ σελήνη,
Ἀντηρὸς τοιοῦτους λόγους πρὸς ἐκείνην ἀποτείχῃ.

Ὡ σελήνη, καιρὸς εἶναι γῶς τὰ χύσης γῶς πικρὸν
Εἰς τοὺς τάφους τῶν νεκρῶν.

Σὺ φωτίζεις καθ' ἑσπεραν γῆν καὶ αἰθέρας ἀνεφέλους,
Σὺ τὰ μνήματα γνωρίζεις καὶ γνωρίζεις τοὺς ἀγγέλους.

Ἄδερ μὲ λέγεις ποῦ τὰ εἶναι τοῦ ἀγγέλου μου τὸ μνημα,

Ἐδῶ ἔπεσε, μὲ εἶπον, εὐγενὲς τῆς δόξης θύμα.
Καὶ μὲ εἶπον, οὐκ ἔστιν δις ἀνέκραξε καὶ τρίς

— Ἐρωμένη καὶ Πατρίς! —

Εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀπέπτη περθηφόρος ἡ ψυχὴ του,
Κ' ἐν τῇ θλίψει του ἀφῆκεν εἰς γῆν δούλην τὸ σπαθί του.

Τὰς μακρὰς ὁδοὺς ὅποιας διατρέχῃς τῶν αἰθέρων,
Ἄν ἴδῃς τὸν ἀγγελόν μου εἰς κανένα τῶν ἀστέρων,

Μόνον ἔμεινεν, εἰπέ του, τὸ σπαθί του εἰς τὴν γῆν
Καὶ δὲν φέρει τὴν σφαγὴν.

Πλὴν τοῦ μάρτυρος τὸ ξίφος εἰς τὸν οὐρανὸν φρουρεῖται,

Καὶ εἰς ἄλλους δόξης χρόνους τὸν πεσόντα ἐκδικεῖται.

Ἄμνην πτέρυγας ἀνέμων μάτην ἔτρεξα ζητοῦσα,
Νὰ πετάξω καὶ τὰς χώρας τῶν ἀστέρων διελθοῦσα

Εἰς τὴν χώραν του τὰ φέρω τὸ γενναῖον του σπαθί,
Πρὶν ἐνταῦθα μαινθῇ.

Αὐτὰ λέγουσα, εἰπέ του, ἡ πιστὴ του ἐρωμένη
Εἰς τὰ ὄρη τῶν Ἀγράφων τὰ τῇ ἰδῇ ἀραμένει.

Μύρον.